

KAPITOLA ČTVRTÁ

Mnoho lidí zemře, aniž rozehrají svůj part.

—Oliver Wendell Holmes

CROCKEROVI SE ZDÁLO, ŽE SEDÍ V SUTERÉNU JAKÉHOŠI podivného domu. Nahoře nad ním probíhala hlasitá párty, on se ale nemohl přidat, protože hlídal dvouletou holčičku s kulatým, baculatým obličejem a lesklýma černýma očima. O koho se jedná, si vybavit nedokázal. Jeho dcera Jenny to rozhodně nebyla. Měl však pocit, že jsou nějakým způsobem příbuzní.

Možná neteř?

Dívka oblečená do modrých šatiček se vzorem pobíhala sem a tam a rozpustile se smála – provokovala ho, aby ji honil. Pustil se tedy za ní a děvčátko, ukrývající se pod nábytkem a vyhýbající se jeho sevření, začalo pištět.

Ve chvíli, kdy se zastavil, aby popadl dech, se za zavřenými dveřmi ozval čísi hlas. „Tome, už můžeš přijít nahoru na tu párty.“

Obrátil se k dívence a najednou už nebyl v suterénu, ale v potmělé místnosti s klenutým stropem. Na matraci vedle něj chrápal Davis. Posadil se a pohlédl na trojúhelník odraženého světla, dopadajícího na podlahu s červenými dlaždicemi. Kdesi v dálce zaštekal pes.

Kde to jsem?

Pomalů se rozpomněl na večeri, jehněčí i na Sabrího řeč o nezávislém, spojeném Kurdistanu a přímé demokracii v athénském stylu, kterou by zavedli na základě dobrovolné účasti. Pomyslel si, že je to hezký nápad. Nápady ale fungovaly jen tehdy, kdy se přeměnily v konkrétní činy, a jejich uskutečnění zahrnovalo v případě sjednoceného Kurdistanu ohromné množství nejrůznějších proměnných a eventualit. Vůbec první věcí, kterou museli udělat, bylo zajistit hranice země a postarat se o bezpečnost svých občanů.

Z dálky zaslechl kvílení, podobné dívčímu pláči. Rychle se k němu přidávala další, až se spojila do jediného strašidelného sboru. Když zvuk nabral na hlasitosti a začal se blížit, svaly v Crockerově těle se napjaly.

Potom mu došlo, co vlastně slyší, a vykřikl: „Vzbuďte se! Vzbuďte se! Útočí na nás!“

O zlomek vteřiny později otrásl zdmi výbuch, který malou místnost naplnil prachem a dýmem. Nejprve hmátl po zbraní, pak po bojové vestě. Jeho tělo se pohybovalo automaticky: probudil své muže, natáhl si boty a kalhoty, z batohu vytáhl několik rezervních zásobníků, které si nastrkal do kapes, a na hlavu si nasadil noční vidění. Zároveň také se zbystřeným vnímáním zachycoval okolní zvuky i směr, z něhož přicházely.

Zatím nezaslechl nic jiného než rakety – žádnou palbu vedenou z automatických zbraní. Znamenalo to, že nepřítel od nich stále dělí jistá vzdálenost.

Zbytek pochopil intuitivně: Dáš je vystopoval až sem a jeho ozbrojenci si teď přišli pro svou pomstu.

Museli varovat TOC v Irbílu a bylo také třeba zorganizovat obranu. Jeho tým sestával ze dvou aut vyzbrojených kulomety a pěti mužů. Bránit městečko se čtyřmi až pěti sty obyvatel sami zvládnout nemohli.

Do místnosti vtrhl Dilšad, v záchvatu kašle způsobeného kouřem, oblečený v triku a černých kalhotách od pyžama. Oči měl zarudlé; brýle s drátěnou obroučkou posazené nakřivo.

„Starosta...“ zalapal po dechu. „Starosta Sabrí vás potřebuje!“ Podle všeho mu hrozila hyperventilace.

„Zhluboka se nadechni. Už jdu.“

„Útočí na nás!“

Crocker ho popadl za ramena. „Uklidni se, Dilšade. To zvládneme. Máte tu přidělený oddíl pešmergů nebo nějakou policejní jednotku?“

„Jen... jen městskou... domobranu.“

„Kolik jich je?“

„Třicet... mužů a chlapců... se zbraněmi.“

„Kde teď jsou, Dilšade?“

Zdálo se, že otázka ho zmátla, a pokusil se Crockerovi vytrhnout. Nedaleko dopadla další raketa, která vybuchla.

„Poslouchej mě, Dilšade. Poslouchej... Kde je ta domobrana? Mají nějaký velitelství?“

„Ne!“

„Nebo nějaký místo, kde se scházejí?“

„Mají příkaz shromáždit se na náměstí. Není daleko. Ukážu vám, kde to je.“

„Dobře. Tak jdeme!“

Davis, Rip a CT pořád sbírali svou výstroj. Akil stál u dveří, ozbrojený a připravený vyrazit. Odkudsi, blíže než prve, se ozvala další série kvílivých zvuků.

„Bacha!“ zařval Akil.

Vrhli se na zem a zakryli si hlavy – s výjimkou Dilšada, který vypadal jako hypnotizovaný. Crocker po něm hmátl a stáhl ho dolů na podlahu, zatímco raketa narazila do střechy a explodovala. Shora se na ně snesl hotový déšť omítky a úlomků hliněných střešních tašek.

„Pohyb! Pohyb! Pohyb!“

Poháněný přílivem adrenalinu Crocker vyskočil a táhl Dilšada za sebou. Venku protínaly chladný noční vzduch výkřiky a volání o pomoc. Jeho spolubojovníci z týmu se shromáždili kolem něj.

Chytil Dilšada za ramena a řekl: „Ukaž nám cestu!“ Potom s ním zatrásl. „Dilšade, odveď nás na to náměstí.“

„Ano. Ano! Táhle.“

Klusali ve formaci, zbraně připravené k palbě. Někteří v přilbách; všichni oblečení do balistických vest Dragon Skin. Vedle sebe měl Akila s divoce planoucíma tmavýma očima.

„Přichází to vod severovýchodu,“ hlásil Akil. „Řek bych, že asi tak sto padesát metrů. Vylezu nahoru na nějakou střechu, abych měl lepší výhled.“

Crocker si v celém městečku nevšiml budovy, která by měla více než dvě podlaží. „Fajn. Funguje ti spojení?“

„Funguje.“

„Budeme na náměstí.“

„Rozumím.“

„Davis, zavolej na TOC v Irbílu,“ pokračoval Crocker a přesvědčil se, že má ve své HK416 nabitý plný zásobník. „Víš, co jim máš povědět. Pak zkus někde sehnat Rastána.“

Davisovu blondatou hlavu pokrýval prach a rozdrcená omítka. „Provedu.“

Crocker zkontroloval hodinky. Bylo pár minut po čtvrté hodině ráno.

Vběhli na náměstí, obklopené staršími budovami s balkóny a portiky. Uprostřed stála malá kašna, kolem níž se shromáždila zhruba desítku mladíků s puškami. Průchody a uličkami přicházeli další lidé. Starosta Sabrí na ně v místním dialektu pokřikoval megafonem a muž vedle něj posléze zapnul elektrickou svítilnu, která po zemi a okolních zdech vrhala zvláštní stíny.

Crocker se obrátil k Dilšadovi. „Ne, ne! Řekni mu, ať to vypne.“ „Cože?“

Ukázal na svítilnu. „Přece světlo! To zatracený světlo! Vypnout! Nepřátelům to dává cíl!“

Dilšad na starostu hystericky zaječel. Sabrí rozhodil rukama a zavřel cosi na skupinku mužů, kteří mu pomohli dolů z obruby kašny. Pak se postavil přímo před Crockera a anglicky zasupěl: „Tohle... je... špatné... velmi špatné!“

„Poslouchejte.“

Crocker si přitáhl Dilšada se starostou blíž k sobě. Lidé z města se shlukli kolem nich.

„Pověz starostovi...“

V té chvíli se mu ve sluchátkách ozval Akilův naléhavý hlas. „Deadwoode, právě se dívám na šest entévěček a celou bandu džihádistů vyzbrojených těžkejma kulometama a raketama. Myslím, že nás chtěj napadnout z východu a ze severu. Jedno nebo dvě auta možná pošlou, ať to zkusej i na západě.“

„Rozumím. Posbírej tolik chlapů se zbraněma, kolik můžeš, a poktkáme se na východ od centra.“

„Jasně.“

„Poslouchej mě...“ skočil vzápětí do řeči Dilšadovi, vedoucímu vzrušený rozhovor se Sabrím. „Podívej... Řekni starostovi, že musíme zřídit perimetr.“

„Potřebujeme letecké údery!“ vykřikl Dilšad. „Starosta říká, že potřebujeme letecké údery!“

„Jo.“

„Bez leteckých úderů nás všechny zabijí!“

„Všechny! Oni zabít,“ zopakoval Sabrí lámanou angličtinou.

„Poslouchej, Dilšade. Tak poslouchej... Irbíl už jsme upozornili. Letadla jsou na cestě.“

„Kdy přiletí?“

„To nevím. Podívej, moji lidé teď zřídí perimetr.“

„Jak?“

Crocker se otočil vpravo ke svým mužům. „Ripe, ty a CT máte jih a západ. Vezměte si dvojku a zaujměte pozici. Akil, Davis a já budeme v jedničce a pokryjeme východ a sever. Jeden bude u kulometu, druhý organizuje a řídí místní lidi.“

„Jasný.“

Pohlédl na Dilšada se Sabrím a pokračoval: „Starosto, vy zůstanete tady. Jakmile vaši muži dorazí na místo, budete je posílat do různých částí perimetru. Na severovýchod a jihozápad. Rozumí tomu?“

„Ano,“ hlesl roztřeseným hlasem Dilšad, chvějící se po celém těle.

„Zopakuj to. Řekni mu, ať kejvne, jestli rozumí.“

Starosta přikývl a do svého kalašnikova AK-47 zarazil zásobník s pětáctýřiceti náboji. Crocker doufal, že ví, jak s ním zacházet.

„A co já?“ otázal se Dilšad nervózně.

„Ty pojď se mnou,“ odpověděl mu Crocker. „Potřebuju, abys překládal.“

„Proč?“

„Máš vysílačku? Můžeš mluvit se starostou?“ zeptal se Crocker. Dilšad zvedl dvoukanálovou vysílačku, kterou držel v ruce, a přikývl.

„Výborně. Funguje všem spojení?“

„Funguje.“

„Na místa!“

Když přecházeli náměstí, nalevo před nimi vybuchly rakety. Místní v panice pálili ze svých zbraní a plýtvali municí. Crocker se obrátil k Dilšadovi. „Zavolej starostovi. Pověz mu, ať svým lidem rozkáže, aby přestali střílet, dokud se nedostanou až k perimetru, a ať svůj postup koordinuje s námi.“

„A jak to má udělat?“

Odkudsi k nim přiběhla žena. V náruči držela dívku krvácející na noze. Oběma vyzařoval z obličeje strach smíšený s panikou a Crocker musel odolávat nutkání otevřít svou lékárničku a začít jí pomáhat.

„Máte tu nějakou nemocnici?“ křikl na Dilšada. „Nebo kliniku?“

„Máme.“

„Kde?“

„Támhle,“ odpověděl mladík a ukázal směrem do tmavé uličky. „Tudy a doprava.“

„Jak daleko?“ Žena na něj ječela cosi v sóraní.

Dilšad zvedl tři prsty. „Tři... bloky. Modrá cedule...“

„Pomoz jim, Davis. Pak naskoč do jedničky a potkáme se na severovýchodě.“

„Rozumím!“

Davis dívku opatrně vzal, sevřel ji v náruči a odběhl. Její matka utíkala za nimi a nepřestávala ječet.

„Tudy!“ zavelel Crocker.

Ve chvíli, kdy se dostali ven z náměstí, narazili na Akila.

„Pojďte těm dášovcům nakopat prdel!“ zavrčel jeho spolubojovník.

„Ty zůstaneš se mnou. Přidá se k nám ještě Davis. Musíme ubránit severovýchodní roh.“

„Tak to bysme měli kurva hejbnout. Kde jsou auta?“

„Zaparkovaný u radnice. Davis s jedním přijede. Druhý si bere Rip.“

„Kde je CT?“

„Přesouvá se směrem na jihozápad.“

Městečko bylo malé. Než došli k jeho severovýchodnímu okraji, minuli pouhých dvanáct bloků. Cestou také posbírali osmnáct domobranců: většinou mladých mužů ozbrojených loveckými puškami, brokovnicemi a kalašnikovy.

Z Crockerových sluchátek se ozval CT; jeho hlas zněl neodkladně. „Deadwoode, dášovci se pohybují směrem k mému úseku. Tři entévé a houf lidí.“

„Rozumím.“

„Svůj postup krejou palbou z RPG a těžkejch kulometů. Ti kluci jsou tu úplně na hovno. Některý z nich už vzali roha!“

„Snaž se je co nejlíp uspořádat! Rip je na cestě s kulometem. Musíme je zorganizovat, aby věděli, co vůbec, do prdele, dělají!“

„Pokusím se.“

V severovýchodní části perimetru vybral Crocker patrovou budovu s plochou betonovou střechou, jakou měly i ostatní místní stavby. Zamával rukou, aby mladíkům naznačil, že se mají shromáždit kolem. Většina z nich vypadala k smrti vyděšená.

Vzápětí se se řvoucím Flyerem přivalil Davis.

„Kam ho mám dát?“

Crocker se obrátil k Dilšadovi. „Řekni domobrancům, ať jdou se mnou. Davis, ty a Akil vezmete auto a zaujmete postavení o pár bloků dál. Dejte nám tolik granátů, granátometů a raket, kolik můžete postrádat.“

Čtyři mladíky, kteří měli podle všeho největší sílu, pověřil, ať nesou výzbroj vyloženou z auta. V čele přibližně deseti dalších pak vyrazil po venkovním schodišti na střechu budovy. Ta měla zhruba pětapadesát metrů čtverečních a lemovala ji necelý metr vysoká obruba.

Chvíli poté, co dorazili na místo, odhodil jednoho z hochů zásah projektilem ráže 12,7 mm. V hrudi mu způsobil zející díru. Mladíci kolem něj zaúpěli a vykřikli.

„K zemi! K zemi! Pověz jim, ať si lehnou na břicho a dělají to co já!“ vyštěkl Crocker směrem k Dilšadovi.

„Ten kluk...“

„Zapomeň na toho kluka. Je mrtvej. Řekni jim, aby si lehli na zem!“

Mladíka potom obrátil a jeho tělo přikryl kusem plachty, který našel v rohu.

Kolem prosvištěly dvě rakety, které po nárazu do budovy za jejich zády vybuchly. Jeden z chlapců pustil svou pušku a začal utíkat ke schodům.

Dilšad za ním cosi vykřikl.

Crocker uslyšel, jak dole pod nimi zahájil palbu lehký kulomet Flyeru. Zvedl hlavu nad betonovou obrubu a s noktovizorem na očích obhlížel situaci. Viděl, že se džihádisté schovávají za svými auty, rozestavenými ve vzdálenosti sto metrů na rovinatém poli pokrytém novou úrodou jakési místní plodiny. To, že

se stále drželi na místě a byli opatrní, v něm probudilo plamínek naděje.

„Davisi, co říkali na TOC?“

„Ověřujou dostupnou vzdušnou podporu.“

„Nasrat.“

Usoudil, že pokud se momentálně nacházeli ve fázi ověřování, pomoc by mohla dorazit až za hodinu nebo i později. Tou dobou už ale městečko možná bude obsazené.

Prostřednictvím Dilšada ležícího na břiše vedle něj vydal Crocker mladíkům pokyny, aby přestali zběsile střílet po všem před sebou a místo toho se řídili jeho příkladem: přibližně každých deset vteřin zvedli hlavu, vybrali si cíl, vypálili několik pečlivě mířených ran a znovu se přikrčili za obrubou, která jim poskytovala krytí.

Stáli proti obrovské přesile a chyběla jim munice. Chlapec po jeho pravé ruce už vystřílel jediný zásobník do své AK-47, který u sebe měl. Crocker mu podal jednoranný zlamovací granátomet M79 s několika náboji a ukázal mu, jak s ním zacházet. Hoch, ještě ne dost starý na to, aby si nechal narůst knír, souhlasně přikyvl.

„Deadwoode, další tři entévé to objížděj směrem na jih.“

„Slyšel jsi to, CT? Vidíš je?“

„Slyšel, šéfe. Právě teď do nás dost řezou raketama!“

„Jsi u kulometu? Kde je Rip?“

„Potvrzuju. U kulometu. Rip přejíždí s autem, abysme měli lepší postavení.“

„Ripe?“

Ze sluchátek se ozval hlasitý výbuch, následovaný intenzivní palbou. S tím však momentálně nemohl nic dělat. Do betonové zídky před nimi se stále častěji zarývaly kulky vypálené z AK. Zvedl hlavu a spatřil džihádisty, jak se s rostoucí odvahou sunou kousek

po kousku vpřed. Vybral si jednoho z nich, s RPG hozeným na rameni, a přejel po něm krátkou dávkou ze své HK416. Mladík po jeho levačce dostal zásah do ramene a začal hlasitě ječet.

Ostatní hoši po něm vrhali notně vystrašené pohledy. Crocker vycítil, že musí udělat něco hodně dramatického, aby zabránil jejich panice. Do střechy za jeho zády se zaryly další rakety; úzkou uličkou se rozlehl ženský výkřik.

Sáhl do lékárničky, nahmátl izraelský obvaz a pravou nohou si přitáhl nedaleko ležící RPG-7.

Obvaz podal Dilšadovi. „Tímhle tomu klukovi ovážeš ránu.“

„Já... Já nevím, jak se to dělá.“

„Udělej to, jak nejlíp budeš umět.“

Od zídky se odrazila kulka a směrem k jeho ústům vyslala spršku omítky a prachu. S příchutí krve si odplivl, do RPG nabil palčátu podobný náboj PG-7VL ráže 93 mm a namířil na jeden z pickupů.

Spoušť stiskl za bzučení kulek letících jeho směrem. Schoval hlavu, zaslechl výbuch, a když znovu rychle vyhlédl, uviděl, jak kápotu pickupu pohlcují plameny.

Zdálo se, že chlapcům nalevo i napravo od něj jeho čin dodal odvalu. Nepřítel zareagoval vlastní baráží reaktivních granátů. Zamířil další PG-7VL, vypálil a zároveň v duchu počítal, jak dlouho se ještě dokážou udržet. Deset minut? Patnáct?

Dole v ulici se rozlehl mohutný výbuch, následovaný skřípěním a zvukem bortící se zdi. Pak se ozvalo volání o pomoc.

„Musíme se vzdát,“ zaúpěl Dilšad.

Než mu Crocker stačil odpovědět, ze sluchátek se ozval Davisův naléhavý hlas: „Akil to dostal! Zasypalo ho to i s několika klukama, co byli s ním! Jsou hned za mnou. Kurva... Nedokážu mu pomoci. Nemůžu odejít od kulometu.“

„Už jdu!“ vykřikl Crocker.

Svou pistolí SIG Sauer P226 podal Dilšadovi. „Mačkej spoušť a střílej! Hned se vrátím!“

„Počkejte!“

Do HK416 vrazil nový zásobník a chvatně seběhl po vnějším schodišti. Kulkám zarývajícím se do omítky a sloupkového zábradlí nevěnoval nejmenší pozornost.

Ve sluchátkách řval CT, což považoval za dobré znamení. Byl naživu. Momentálně se však dokázal soustředit pouze na jediné: schody před sebou, pozici prvního vozidla a Akila. Vrhł pohled na sever, na jih a na západ.

Zpozoroval nějakého odvážného džihádistu, jak s AK v rukou běží směrem k městečku, a krátkou dávkou ho složil na zem.

Pak promluvil do mikrofonu: „Davis, řekni mi, kudy mám jít!“

„Šéfe...“ Spojení se přerušilo.

„Davis... do hajzlu!“

Ostrý štěkot lehkého kulometu ho vedl směrem k severu – po prašné cestě probíhající podél domu až k následující komunikaci, napojené kolmo na ni. Tam také našel Flyer 60. Ve světle nedalekého okna spatřil Davise. Oběma rukama svíral kulomet, po tváři mu stékaly pramínky potu a Crockera napadlo, že je přímo dokonalým obrazem nezdočné odvahy a vytrvalosti. Vzduch ztěžkl dýmem a korditem do té míry, že se takřka nedal dýchat.

Zakřičel, aby upoutal jeho pozornost, Davis se však soustřeďoval výhradně na obsluhu zbraně a rachot střelby se ve stísněném prostoru odrážel s takovou hlasitostí, že ho nemohl slyšet. Vylezl tedy zezadu na auto a poplácal Davise po zádech.

Davisův pohled zůstával přibitý k cílům před ním. Čelil totiž přívalu zuřivé palby z kalašnikovů a dalších ručních zbraní, odrážející se od pancéřového štítu kolem kulometu.

Crocker se pokusil celý ten kravál překřičet: „Kde je Akil?“

„Šéfe... šéfe! Pod hromadou cihel támhle na rohu. Celý se to prostě sesypalo. Chtěl jsem... ale nemůžu přestat.“

„Nějaký zprávy z Irbílu?“

„Ne. Pořád se jich ptám. Všechny prostředky jsou nasazený do bojů kolem Mosulu.“

Stěžovat si nemělo smysl. Ne teď.

Crocker vyhlédl kolem kapoty Flyeru a uviděl, že povstalci postoupili a zaujali pozice ve vzdálenosti pětasedmdesáti metrů. Poté se kolem zadní části vozidla prosmýkl k protějšímu rohu, kde se zhroutil celá stěna jednoho z domů a kde vyrůstala necelé dva metry vysoká hromada cihel a suti.

Kurva.

Mezitím co prach stále sedal, tu postarší muž a žena s šátkem omotaným kolem hlavy ve tmě horečně hrabali holýma rukama. Připojil se k nim. Se zběsilou urputností vytahoval ven cihly a kusy malty a odhazoval je stranou.

Byl už celý zpocený, když najednou dostal dojem, že pod troskami zaslechl něčí zasténání. Nebyl si jistý, jestli se mu to jen nezdá. Možná to bylo zakvilení staré ženy, možná také sluchová halucinace.

Nějakou dobu se mu neozvali CT s Ripem ani starosta Sabrí a na pozadí vydatné palby za svými zády teď navíc dokázal rozlišit zvuky zápasu přicházející od jihozápadu. V obou případech zněla střelba stále blíž, což nebylo dobré.

„CT, tady Deadwood,“ zavolal do svého mikrofonu. „Slyšíš mě?“
Bez odpovědi.